

For at have et Usaarlighedsbælte i Beredskab havde han paa Vejen derhen tænkt meget paa to Damer, som han havde lært at kende i Wiesbaden: en ung, svensk Enkebaronesse v. Platen, en hjorteagtig Skikkelse paa høje Ben, og en tysk Kunstnerinde Frøken Steinbach, der nu var i München. Især den sidste havde vist ham megen Venlighed og endogsaa indbudt ham til at deltage i en privat Selskabsrejse Jorden rundt, som nogle af hendes Venner havde planlagt. Hun var en mørkladen Skønhed med Øjne som et Par Tvillingkirsebær, livlig og godmodig.

Han sagde nu til sig selv: „Hvad vil du egentlig her? Jorden vrimler af skønne Kvinder, og mere end een har rakt sine Arme ud imod dig. Hvorfor da netop denne lille hemmelighedsfulde danske Pige, som allerede et Par Gange har ydmyget dig?“

I det samme hørte han hende komme ud paa Loggiaen. Et Øjeblik stod hun smilende paa det nederste Trappetrin i Skæret af den synkende Sol og holdt en Haand skyggende op for Øjnene. Den broncebrune Silkekjole lyste i den dybe Aftenbrand som flydende Guld.

Med en munter Hilsen gik hun ham imøde, sagde Goddag og Velkommen og „Hvor det er rart at se Dem igen“, og slap hurtigt hans Haand.

Torben havde bøjet sig for hende i Tavshed. Han var endnu ikke rigtig i Stand til at samle sig.

„Mor har nok skyndt sig med at vise Dem vore Herligheder,“ sagde hun. „Bor vi ikke rart?“

„Jo — prægtigt! Det er en virkelig overordenlig Udsigt.“